

omtalt ved Sagens Forelæggelse. Jeg har ved at forelægge denne Sag for de Mænd, som senere have udarbejdet Lovudkastet, udtalt mig ganske paa den samme Maade, som jeg har udtalt mig ved Sagens Forelæggelse her. Jeg skal forøvrigt ikke videre gaae ind paa den ærede Talers Dtringer; jeg forbeholder mig, naar jeg først har seet, hvilket Forslag han vil støtte paa de meget vidtgaaende Argumenter, han har anført, da at svare derpaa.

**Grundtvig:** Under det forrige mislykkede Forsøg paa at indføre Indkomstskat i Danmark, som den høitærede Finantsminister ogsaa ved denne Leilighed har berørt, traf ogsaa jeg til at sidde i en Skattekommission herude i Landet, og jeg saae da, hvorledes de gode Bondemand forbausedes saare, og hvorledes deres Forbauselse steg til den allerhøieste Grad, da Birkedommeren udfrittede meget strengt en Underste om hans samtlige Indtægter i det foregaaende Aar. Understen paastod meget fast, at han slet ingen Indtægter havde havt, men Birkedommeren ffjeldte ham derimod Huden fuld for hans aabenbare Usandhed, da han dog umulig kunde have levet af Luften (Latter); men da Understen slet ikke kunde saae i sit Hoved, at det, han havde levet af af Haanden og i Munden, kunde være nogen skattepligtig Indtægt, og han derfor paa sin Side anførte, at han havde 4 Børn at føde, da var Birkedommeren saa grusom, at han forsikkrede og stræbte at forklare ham, at, netop fordi han havde 4 Børn at føde, og han altsaa maatte have haft en heel Deel Indtægter, netop derfor skulde og maatte han svare Indkomstskat (Latter). Jeg anfører dette deels for at minde om, at man slet ikke kan drage nogen gyldig Slutning fra det mislykkede Forsøg i Aarhundredets Begyndelse, der baade var hovedløst og blev i mange Tilfælde, saaledes som jeg har nævnet,

udført hjerteløst, til den Modtagelse, som en billig og velberegnet Indkomstskat nuomstunder vilde møde i Danmark — det var paa den ene Side, men det er rigtignok ogsaa paa den anden Side for at udtale min Overbeviisning om, at ogsaa det foreliggende Forslag har endeel af de samme Lyder, som vistnok ville berede det en, om ikke saa slem, saa dog meget umild og ubehagelig Modtagelse. Vistnok synes det, som den høitagtede Finantsminister ogsaa har berørt, at det nærværende Forslag vil undgaa aldeles saadanne slemme Sammenstød med Understerne derved, at man i § 4 af Anvisningen læser, at „ved Fortegnelseffens Affattelse vil foreløbigen kunne forbigaaes alle Huusmænd, som ialt ikke besidde en Ed. Hartkorn, Gaandværksvende, Dagleteré, simple Tjenestetyende og alle af Fattigvæsenet i Aarets Løb Understøttede, samt i Kjøbstæderne alle andre Personer, som kun svare 16 Rbd. eller i Kjøbenhavn 24 Rbd. i halvaarlig Huusleie,“ men derpaa følger, endogsaa med udhævet Tryk, et „med mindre“ som egentlig gjør det Hele temmelig frugtesløft. Det hedder nemlig: „med mindre Kommissionen af en eller anden Grund maatte have Anledning til at forme, at Nogen af de anførte Personer maatte have 200 Rbd. eller derover i aarlig skattepligtig Indtægt,“ thi derved overlades det jo aabenbart ogsaa for alle disse til Skattekommissionens Skjøn, hvorvidt der skal blive ligesaadanne Sammenstød i Grunden hvert Dieblif, især da man jo, saavidt jeg forstaaer og kjender til Benges Værd, lettelig maa indsee, at, naar der uoiagtigt skal beregnes Alt, hvad man putter i Munden, og Alt, hvad man faaar paa Kroppen, hvad enten det er til Givende eller det er betalt, saa kommer man, fremfor alt i Kjøbenhavn, meget let i samme Regning til de 200 Rbd. og en Smule derover.